BIULETYN
Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego

Warszawa, 20 maja 1950 — Nr 10 — Poz. 125—136

T R E Ś Ć:

125.

UCHWAŁA PREZYDIUM KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 27 kwietnia 1950 r.

w sprawie przekazania składników majątkowych Spółdzielni Budownictwa Wiejskiego oraz Spółdzielczych Przedsiębiorstw Budowlanych zrzeszonych w Centrali Spółdzielni Mieszkaniowych — Budowlanym Przedsiębiorstwom Powiatowym lub Dyrekcji Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych.

§ 1. Spółdzielnia Budownictwa Wiejskiego w terminie do dnia 15 maja 1950 r. przekaże posiadany majątek trwały oraz realne składniki majątku obrotowego terytorialnie właściwym Budowlanym Przedsiębiorstwom Powiatowym i Dyrekcji Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych w zakresie odpowiadającym potrzebom gospodarczym tych przedsiębiorstw.

§ 2. Przez realne składniki majątku obrotowego rozumieć należy zapasy materiałowe, do wytwarzania, techniczne, ruchu, paliwa oraz wyroby gotowe, półgotowe i wyroby w toku.

Nie podlegają przekazaniu aktywowane nakłady dotyczące:

a) budowli ukończonych, pozostających na bilansie wobec braku odpowiednich aktów kolaudacyjnych,

b) budowli rozpoczętych.

Nakłady dotyczące zakończonych, jak i rozpoczętych budowli powinny być niezwłocznie rozliczone i zafakturowane zleceniodawcom przez Spółdzielnię Budownictwa Wiejskiego.

Budowle rozpoczęte niezwłocznie po protokólarnie dokonanym opisie i pomiarach przejmują natychmiast do dalszej pracy Budowlane Przedsiębiorstwa Powiatowe.

§ 3. Przekazanie składników majątkowych, o których mowa w §§ poprzednich następuje odpłatnie, wyjąwszy majątek trwały:

a) otrzymany nieodpłatnie przez Spółdzielnię Budownictwa Wiejskiego od Państwa lub samorządu terytorialnego,

b) nabyty lub wytworzony z dotacji państwowych lub samorządowych (w tym również objęte są składniki majątku uzyskane z inwestycyjnych kredytów bankowych).

§ 4. Nieumorzone środki zwrotne zużyte przez Spółdzielnię Budownictwa Wiejskiego w ramach planów inwestycyjnych za lata 1946, 1947 i 1948 na własne nakłady majątkowe — podlegają przejęciu przez Budowlane Przedsiębiorstwa Powiatowe lub Dyrekcje Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych dla następnego zgłoszenia do likwidacji w trybie dekretu z dnia 5 sierpnia 1949 r. o uregulowaniu niektórych zobowiązań przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej i instytucji publicznych.

Różnica kwotowa pomiędzy wyceną przejętych składników majątku trwałego, dokonywaną w trybie przepisów § 8 a przejętymi przez Budowlane Przedsiębiorstwa Powia-

towe lub Dyrekcje Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych środkami zwrotnymi, podlega zapłacie zgodnie z postanowieniami § 9.

Przejęcie środków, o których mowa w ust. 1, objętych planami inwestycyjnymi na rok 1949 i 1950 i zapłata różnicy nastąpi na podstawie odrębnej uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów.

§ 5. Jeżeli w majątku trwałym, podlegającym nieodpłatnemu przekazaniu Spółdzielnia Budownictwa Wiejskiego przeprowadziła nakłady kapitalne z własnych środków, wówczas wartość tych nakładów podlega zwrotowi z potrąceniem normalnych odpisów na zużycie.

§ 6. Jeżeli przedmiot przekazania jest w użytkowaniu Spółdzielni Budownictwa Wiejskiego na podstawie umów dzierżawnych, zawartych z urzędami likwidacyjnymi, to umowy te podlegają rozwiązaniu, a przedmioty przekazaniu Budowlanym Przedsiębiorstwom Powiatowym lub Dyrekcji Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych.

§ 7. Przekazanie środków trwałych i obrotowych dokonane zostanie na podstawie aktów zdawczo - odbiorczych, opartych na spisach inwentaryzacyjnych z natury.

Protokóły i spisy inwentaryzacyjne podpisują upoważnieni przedstawiciele obu stron.

§ 8. Wycenę przekazywanych składników majątkowych należy oprzeć na następujących zasadach:

a) składniki majątku trwałego przyjmuje się według uwidocznionej w księgach wartości nabycia z potrąceniem odpisów na zużycie; wartości wyrażone w złotych przedwojennych należy wycenić według aktualnie obowiązujących cen z uwzględnieniem zużycia;
b) własne inwestycje rozpoczęte — w wartości nakładów efektywnie poniesionych wraz z kosztami dokumentacji prawnej i technicznej;
c) zapasy materiałowe — według cen nabycia z uwzględnieniem kosztów przewozu itp., jednak bez kosztów magazynowania w magazynach własnych; o ile ceny nabycia są wyższe od cen aktualnie obowiązujących, przyjąć należy cenę aktualnie obowiązującą;
d) wyroby gotowe — według rzeczywistych kosztów wytworzenia lub ceny aktualnie obowiązującej, jeśli koszt wytworzenia jest wyższy od tej ceny;
e) wyroby półgotowe i wyroby w toku — według kosztu własnego z uwzględnieniem ich przydatności do dalszej produkcji, a w razie niemożności ustalenia kosztu własnego — według cen rynkowych na podstawie opinii rzeczoznawcy.

§ 9. 1. Podstawę rozrachunku finansowego za przekazane składniki majątkowe stanowią wycenione i zatwierdzone w myśl § 7 niniejszej uchwały spisy inwentaryzacyjne.

2. Termin zapłaty ustalają strony w porozumieniu z bankami finansującymi, jednakże wypłata nie może nastąpić później niż z końcem 1950 roku.

3. Minister Finansów zadecyduje w sprawie obsługi odsetek bankowych od wartości przejętych składników majątkowych.

§ 10. Spłata sum z tytułu przejęcia składników majątkowych powinna być uwzględniona w planach finansowych Budowlanych Przedsiębiorstw Powiatowych lub Dyrekcji Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych.

§ 11. Spory majątkowe, mogące wyniknąć między stronami w związku z przekazaniem i przejęciem składników majątkowych rozstrzygają Państwowe Komisje Arbitrażowe.

§ 12. Spółdzielcze Przedsiębiorstwa Budowlane zrzeszone w Centrali Spółdzielni Mieszkaniowych przekażą w terminie i w zakresie określonym w § 1 i na zasadach wyrażonych w niniejszej uchwale posiadany majątek trwały oraz realne składniki majątku obrotowego terytorialnie właściwym Budowlanym Przedsiębiorstwom Powiatowym lub Dyrekcjom Miejscowych Przedsiębiorstw Budowlanych.

§ 13. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Ministrom: Finansów, Budownictwa i Administracji Publicznej, każdemu w zakresie jego działania.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW wz. **E. Szyr**

126.

UCHWAŁA KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 12 maja 1950 r.

w sprawie organizacji normowania pracy

Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów, mając na względzie, że prawidłowo ustalone normy pracy stanowią jeden z istotnych warunków budowy socjalistycznej gospodarki, a szczególnie rozwoju współzawodnictwa pracy, uchwala, co następuje:

I. Normy pracy, z uwagi na zakres ich obowiązywania, dzielą się na:

a) normy pracy powszechnie obowiązujące (normy jednolite), dotyczące robót, prac i czynności wspólnych dla różnych gałęzi gospodarki narodowej;
b) normy pracy obowiązujące w poszczególnych gałęziach produkcji i usług (normy branżowe);
c) normy obowiązujące w poszczególnych zakładach pracy (normy zakładowe).

II. Normom jednolitym moc obowiązującą nadaje Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów w drodze uchwały, a normom branżowym — właściwy Minister w drodze zarządzenia wydanego w porozumieniu z Zarządem Głównym właściwego Związku Zawodowego.

III. Normom zakładowym moc obowiązującą nadaje:

a) o ile dotyczyć one mają prac powtarzających się — dyrektor jednostki organizacyjnej, nadzorującej przedsiębiorstwo (zakład pracy), w drodze zarządzenia wydanego w porozumieniu z Zarządem Głównym właściwego Związku Zawodowego;
b) o ile dotyczyć one mają prac jednorazowych — dyrektor przedsiębiorstwa (zakładu pracy) w drodze zarządzenia wydanego w porozumieniu z Radą Zakładową.

IV. 1. W ministerstwach gospodarczych i w nadzorowanych przez nie przedsiębiorstwach tworzy się organa normowania, których zadaniem jest opracowywanie norm pracy.

2. Organami normowania są:

a) w przedsiębiorstwach (zakładach pracy) — technicy normowania pracy;
b) w Centralnych Zarządach Przemysłu i jednostkach równorzędnych bezpośrednio podległych ministerstwom — komórki normowania pracy i Branżowe Komisje Norm Pracy;
c) w ministerstwach gospodarczych — wydziały normowania i Główne Komisje Norm Pracy.

V. Branżowe i Główne Komisje Norm Pracy składają się z fachowych przedstawicieli administracji gospodarki uspołecznionej i przedstawicieli zarządów głównych właściwych związków zawodowych.

VI. Zarządzenie Przewodniczącego Komisji Planowania Gospodarczego ustali:

a) zakres praw i obowiązków zakładowych techników normowania pracy;
b) zakres działania i organizację referatów i wydziałów normowania pracy;

c) organizację i szczegółowy zakres działania Branżowych i Głównych Komisji Norm Pracy oraz sposób powoływania członków tych Komisji.

VII. Instrukcje, wydane przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego określą warunki, jakim powinny odpowiadać metody opracowywania norm.

VIII. Wykonanie niniejszej uchwały powierza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i właściwym ministrom.

IX. Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dniem uchwalenia.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

127.

UCHWAŁA KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 12 maja 1950 r.

w sprawie określenia w przedsiębiorstwach wysokości narzutu na Fundusz Socjalny.

§ 1. Uchwała niniejsza obejmuje uczestników systemu finansowego wskazanych w pkt. I, ust. 1, lit. „a" uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. w sprawie wyodrębnienia środków finansowych na Fundusz Socjalny (Monitor Polski Nr A—17, poz. 178).

§ 2. Stosownie do pkt. III cytowanej uchwały Rady Ministrów z dnia 20 stycznia 1950 r. ustala się Fundusz Socjalny na rok 1950 w wysokościach następujących:

dla przedsiębiorstw podległych Ministrowi:	
Górnictwa	5,57%
Przemysłu Ciężkiego	5,64%
Przemysłu Lekkiego	6,47%
Przemysłu Rolnego i Spożywczego	6,74%
Handlu Wewnętrznego	4,11%
Handlu Zagranicznego	4,0 %
Komunikacji	4,91%
Poczt i Telegrafów	4,86%
Żeglugi	4,72%
Leśnictwa	4,88%
Rolnictwa i Reform Rolnych	4,93%
Budownictwa	4,73%
dla central i spółdzielni podległych Centralnemu Zw. Spółdzielczemu	4,13%
dla pozostałych przedsiębiorstw	4,3 %
funduszu płac zatwierdzonego na rok 1950.	

§ 3. Ustalone według stawek podanych w § 2 wysokości Funduszu Socjalnego nie mogą ulegać zmianie w zależności od zmian funduszu płac w ciągu roku.

§ 4. Zatwierdzone plany finansowe przedsiębiorstw ulegają skorygowaniu w części dotyczącej Funduszu Socjalnego stosownie do postanowień niniejszej uchwały.

§ 5. Wykonanie niniejszej uchwały porucza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i właściwym Ministrom.

§ 6. Uchwała obowiązuje od dnia 1 stycznia 1950 r. Jednocześnie uchyla się uchwałę Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 10 marca 1950 r. określającą wysokość Funduszu Socjalnego w przedsiębiorstwach na 1950 r.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

128.

UCHWAŁA KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 12 maja 1950 r.

w sprawie zwrotu opakowań

W celu wprowadzenia oszczędnej i racjonalnej gospodarki trwalszymi rodzajami opakowań towarów i artykułów przemysłowych oraz zastosowania jednolitych zasad zwrotu tych opakowań w stanie nadającym się do ponownego użytku, Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów uchwala:

§ 1. 1. Jednostki gospodarcze i administracyjne gospodarki uspołecznionej mają obowiązek zabezpieczać, zwracać i odbierać trwałe opakowania.

2. Przewodniczący Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego ustali w drodze zarządzeń jakie opakowania podlegają zabezpieczeniu i zwrotowi, oraz określi wytyczne organizacji zwrotów.

§ 2. W terminie dni 30 od daty uznania opakowania za podlegające zwrotowi — zgodnie z § 1 ust. 2 — Minister Handlu Wewnętrznego w drodze zarządzeń wydanych w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i z Ministrem Finansów oraz z innymi zainteresowanymi ministrami unormuje zasady zwrotu poszczególnych rodzai opakowań.

Zarządzenia te ustalą:

a) sposób postępowania z opakowaniem w celu uzyskania jak największej ilości zwrotów nieuszkodzonych;
b) jednostki zobowiązane do odbioru zwrotów (warsztaty remontowe, ośrodki zbiorcze, zakłady produkcyjne);
c) sposób zabezpieczenia, przechowania i transportu;
d) sposób odbioru i szacunku zwrotów (cenniki);
e) zasady rozliczenia się za zwroty.

§ 3. Zarządzenia, o których mowa w paragrafie poprzednim, mogą zawierać również inne przepisy szczegółowe dotyczące zwrotu opakowań danego rodzaju oraz mogą procentowo określać dla poszczególnych przedsiębiorstw lub grupy przedsiębiorstw, dolną granicę ilości opakowań podlegających zwrotowi w stanie nieuszkodzonym.

§ 4. Właściwi ministrowie zobowiążą podległe przedsiębiorstwa i instytucje do przeprowadzenia akcji instrukcyjnej wśród pracowników, pouczającej o znaczeniu gospodarczym zwrotu pozostałych po towarach opakowań, o sposobie obchodzenia się z poszczególnymi rodzajami opakowań oraz o odpowiedzialności służbowej i sankcjach karnych za niewykonanie obowiązków służbowych.

§ 5. Poleca się przedsiębiorstwom gospodarki uspołecznionej, by w umowach o dostawę towarów przedsiębiorstwom prywatnym umieszczono warunek zwrotu opakowań pod rygorem kar wadialnych.

§ 6. Centralny Urząd Drobnej Wytwórczości zorganizuje sieć ośrodków remontowych opakowań, wykorzystując istniejące spółdzielnie pracy, zobowiązując je do skupu opakowań drewnianych, jak również do przeprowadzania koniecznych remontów i zbytu odremontowanych już opakowań, na zasadach uzgodnionych z właściwą centralą handlową, o ile centrala handlowa nie posiada własnych zakładów remontowych.

§ 7. Niezależnie od odpowiedzialności służbowej i dyscyplinarnej przypadki rażącego niedbalstwa lub rozmyślnego uszkodzenia opakowań należy traktować jako szkodnictwo gospodarcze i kierować do sądu lub Komisji Specjalnej do Walki z Nadużyciami i Szkodnictwem Gospodarczym.

§ 8. Wykonanie uchwały powierza się Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i właściwym ministrom. Nadzór nad wykonaniem zarządzeń wydanych na podstawie niniejszej uchwały zleca się Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego — Departament Zaopatrzenia i Bilansów Materiałowych.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

129.

UCHWAŁA KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 12 maja 1950 r.

w sprawie zasad finansowania kapitalnych remontów przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym.

1) Koszty kapitalnych remontów przedsiębiorstw objętych systemem finansowym, finansowane będą z przeznaczonych na ten cel części zakumulowanej amortyzacji majątku trwałego tych przedsiębiorstw, ustalonej w trybie przewidzianym w pkt. 2 i 3 niniejszej uchwały.

2) Zarządzenie Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministra Finansów ustali dla poszczególnych gałęzi gospodarki lub grup przedsiębiorstw wysokość procentową tej części amortyzacji majątku trwałego, jaka zostanie — stosownie do potrzeb gospodarczych— przeznaczona na sfinansowanie nakładów na kapitalne remonty.

3) W ramach zaplanowanych kwot akumulacji obliczonych na podstawie procentu, określonego w trybie pkt. 2, Ministerstwa resortowe lub, z ich upoważnienia, Centralne Zarządy i jednostki równorzędne upoważnione są do zróżnicowania dla poszczególnych podległych im przedsiębiorstw procentu amortyzacji, przeznaczonej na sfinansowanie kapitalnych remontów.

4) Niezależnie od uprawnień wynikających z postanowień pkt. 3, Centralne Zarządy i jednostki równorzędne — w zakresie podległych przedsiębiorstw, zaś Ministerstwa za zgodą Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministerstwa Finansów — w zakresie podległych Centralnych Zarządów i jednostek równorzędnych, upoważnione są, w przypadkach uzasadnionych koniecznością gospodarczą, do polecenia poszczególnym przedsiębiorstwom przenoszenia sum, zakumulowanych na ich Rachunkach Kapitalnych Remontów (pkt 5) na Rachunki Kapitalnych Remontów innych przedsiębiorstw (redystrybucja).

5) Akumulacja tej części amortyzacji, która przeznaczona zostanie na sfinansowanie kapitalnych remontów odbywa się w banku finansującym eksploatację na Rachunkach Kapitalnych Remontów otwieranych dla każdego przedsiębiorstwa objętego niniejszą uchwałą.

Część zakumulowanej kwoty, przeznaczona na zasadzie odrębnych przepisów na remonty awaryjne podlega wyodrębnieniu jako rezerwa na te cele, wysokość rezerwy na remonty awaryjne oraz sposób dysponowania nią ustalą zarządzenia właściwych Ministrów, wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

Na Rachunki Kapitalnych Remontów przedsiębiorstwa przelewać będą w terminie do dnia 22 każdego miesiąca 1/12 tej części zaplanowanej amortyzacji rocznej, która przeznaczona została na sfinansowanie kapitalnych remontów (pkt 2 i 3).

W przypadku nie otrzymania od przedsiębiorstwa do dnia 22 każdego miesiąca polecenia przelewu miesięcznej raty amortyzacji, bank finansujący jego eksploatację przeleje w ciągu 3 dni przypadającą ratę w ciężar rachunku operacyjnego przedsiębiorstwa.

Przelewy powyższe mają charakter zaliczkowy i podlegają stosownemu rozliczeniu na podstawie zamknięć rachunkowych (miesięcznych, kwartalnych, rocznych).

6) W przypadkach, gdy wynikająca z tych zamknięć część amortyzacji, przeznaczona na kapitalne remonty, przewyższa zaplanowaną, przedsiębiorstwa obowiązane są dokonać uzupełniającego przelewu na Rachunek Kapitalnych Remontów — najdalej równocześnie z przelewem następnej raty miesięcznej. Nadwyżka ta zostanie przeznaczona na kapitalne remonty, stosownie do decyzji jednostki, zatwierdzającej roczne plany kapitalnych remontów odnośnych przedsiębiorstw.

7) W przypadkach, gdy wynikająca z zamknięć rachunkowych część amortyzacji przeznaczonej na kapitalne remonty jest niższa od zaplanowanej, przedsiębiorstwo przelewa w następnym miesiącu kwotę odpowiednio zmniejszoną.

8) Dysponentem środków zakumulowanych na Rachunku Kapitalnych Remontów jest przedsiębiorstwo. Czerpie ono te środki na cele określone w sporządzonym przez siebie i zatwierdzonym w ustalonym trybie rocznym planie kapitalnych remontów oraz na remonty awaryjne, w ramach odnośnej rezerwy, zgodnie z zarządzeniami Ministerstw resortowych.

9) Wydatkowanie środków z Rachunku Kapitalnych Remontów odbywa się w zasadzie w miarę dokonywania przelewów środków na ten rachunek. W przypadku, gdy bieżąca akumulacja środków nie zabezpiecza możliwości wykonania kapitalnych remontów we właściwym czasie, bank finansujący eksploatację udzieli przedsiębiorstwu — w granicach rocznej planowanej na ten cel sumy akumulacji — kredytu krótkoterminowego, spłacanego z przelewów amortyzacyjnych, przeznaczonych na kapitalne remonty, a wnoszonych w następnych miesiącach 1951 r.

10) Środki finansowe zakumulowane na Rachunku Kapitalnych Remontów i niewykorzystane w roku 1951, nie ulegają zablokowaniu, ani też wygaśnięciu, a pozostają do dyspozycji przedsiębiorstwa w następnym roku i winny być wykorzystane na cele przewidziane w jego rocznym planie kapitalnych remontów.

Przepis ten nie zwalnia dyrekcji przedsiębiorstwa od odpowiedzialności za nieprzeprowadzenie planowych kapitalnych remontów we właściwym terminie.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

130.

UCHWAŁA KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 12 maja 1950 r.

w sprawie zasad i trybu postępowania przy zalesianiu państwowych gruntów nieleśnych w okresie Planu 6-letniego.

§ 1. Komitet Ekonomiczny Rady Ministrów zatwierdza załączony tekst instrukcji, dotyczącej zasad i trybu postępowania przy włączeniu i wyłączeniu z państwowego gospodarstwa leśnego państwowych gruntów nieleśnych.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU
EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

Załącznik do uchwały Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dn. 12.V. 1950 r.

INSTRUKCJA MINISTRÓW ROLNICTWA I REFORM ROLNYCH ORAZ LEŚNICTWA

z dnia 12 maja 1950 r.

w sprawie zasad i trybu postępowania przy włączeniu i wyłączeniu z państwowego gospodarstwa leśnego państwowych gruntów nieleśnych, wydana w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Gospodarki Komunalnej na podstawie art. 4 ustawy z dnia 20.XII.1949 r. o państwowym gospodarstwie leśnym. (Dz. U.R.P. Nr 63, poz. 494).

§ 1. Instrukcja niniejsza normuje zasady i tryb postępowania przy włączeniu do państwowego gospodarstwa leśnego państwowych gruntów nieleśnych celem ich zalesienia w okresie 6-letniego planu gospodarczego (z wyłączeniem akcji zalesień dokonywanych w r. 1950), oraz zasady wyłączenia z państwowego gospodarstwa leśnego gruntów nieleśnych wymienionych w § 2 niniejszej instrukcji.

§ 2. Grunty nieleśne przekazane przed dniem 12 maja 1950 r. Ministerstwu Leśnictwa do zalesienia, a dotychczas niezalesione — podlegają rewizji i z punktu widzenia wymogów niniejszej instrukcji i o ile nie odpowiadają tym wymogom — będą wyłączone z państwowego gospodarstwa leśnego i przekazane Państwowemu Funduszowi Ziemi do zagospodarowania rolnego zgodnie z art. 2 powołanej na wstępie ustawy.

§ 3. Jednocześnie z powyższą akcją należy rozpatrzyć możliwość wyłączenia z państwowego gospodarstwa leśnego gruntów niezalesionych, enklaw i półenklaw nadających się pod uprawę rolną.

W zasadzie nie powinny podlegać wyłączeniu enklawy o powierzchni mniejszej niż 3 ha gruntów kl. VI, półenklawy o pow. mniejszej niż 2 ha, jak również nie powinny podlegać grunty o nadmiernie wydłużonej konfiguracji, których szerokość jest mniejsza niż 1/10 długości, a wielkość nie przekracza powierzchni 5 ha.

§ 4. Zalesienie gruntów nieleśnych, które pozostaną w państwowym gospodarstwie leśnym, a stanowiących:

a) enklawy leśne o pow. 3 ha;

b) półenklawy leśne o pow. ponad 2 ha;

c) łąki śródleśne i przyleśne o pow. ponad 3 ha,

wymaga w każdym przypadku zgody prezydium powiatowej rady narodowej — o ile grunty te nie przekraczają w powiecie łącznej powierzchni 100 ha; w przypadkach przekroczenia pow. 100 ha — zgoda prezydium powiatowej rady narodowej wymaga zatwierdzenia przez prezydium wojewódzkiej rady narodowej.

§ 5. Przy wyborze gruntów przeznaczonych do zalesienia należy uwzględnić następującą kolejność zalesień w ramach limitów ustalonych dla planu 6-letniego:

A. Nieużytki:

a) zbocza górskie, urwiska, jary i wąwozy, wymagające zabezpieczenia przed erozją oraz działy wód, wydmy piaszczyste i lotne piaski, nadające się do zalesienia doły po wykopanym piasku, glinie, torfie oraz bagna, których odwodnienie jest gospodarczo nieopłacalne dla rolnictwa;

b) grunty VI klasy (niezalesione), które przed dniem 1 września 1939 r. były gruntami leśnymi, a na których przed tym terminem były utworzone działki budowlane niezabudowane do dnia wydania niniejszej instrukcji.

B. Użytki rolne:

a) grunty orne, łąki lub pastwiska zaliczone według zasad klasyfikacyjnych do VI kl. użytku, w zasadzie nienadające się do uprawy rolnej;

b) grunty konieczne do zalesienia z punktu widzenia regulacji stanu posiadania gospodarstw leśnych, lub innych ważnych względów (zabezpieczenie przed erozją i ochrona innych pól lub tp.), jeśli nie przekraczają 5 ha w kl. V lub 2 ha w wyższych klasach użytku, na terenie jednego nadleśnictwa.

§ 6. Grunty, których zalesienie spowodowałoby konieczność większych przesiedleń lub wysiedleń ludności należy całkowicie wyłączyć od zalesienia.

Przy ustalaniu kolejności zalesień w poszczególnych grupach należy przede wszystkim uwzględnić te grupy, których zalesienie jest zalecane przez Ministra Obrony Narodowej. Następnie należy uwzględnić przede wszystkim te tereny, których zalesienie nie nastręcza większych trudności technicznych oraz nie wymaga większych nakładów finansowych.

W szczególności należy dążyć, aby prace zalesieniowe podejmować tam, gdzie pracami tymi można będzie objąć większe kompleksy oraz tam, gdzie zalesienia mogą zabezpieczyć okoliczne użytki rolne przed degradacją. Użytki rolne mogą być zalesione tylko w wyjątkowych przypadkach i to tylko w VI kl. użytku, lub zgodnie z § 5 lit. B-b).

§ 7. Lokalizacja i rozmiary zalesień w poszczególnych województwach w ramach planu 6-letniego zostaną ustalone zarządzeniami Ministrów Rolnictwa i Reform Rolnych oraz Leśnictwa, wydanymi w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Obrony Narodowej, a w przypadkach dotyczących zakresu działania resortów Gospodarki Komunalnej lub Budownictwa — również w porozumieniu z tymi Ministrami.

§ 8. Rozmiary zalesień w każdym województwie, ustalone w drodze zarządzeń, o których mowa w § 7, stanowić będą podstawę do opracowania szczegółowych planów zalesień w skali rejonów lasów państwowych województw i całego Państwa.

Rejonowe plany dotyczą terenów objętych nadzorem rejonów lasów państwowych. Wojewódzkie plany dotyczą terenu województw i stanowić będą wynik zbiorowego zestawienia planów rejonowych. Państwowe plany zalesień będą zbiorowym zestawieniem planów wojewódzkich po ich zatwierdzeniu przez władze centralne.

§ 9. Rejony lasów państwowych, kierując się wytycznymi Ministerstwa Leśnictwa, uzgodnionymi z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych są zobowiązane do opracowania projektów rejonowych planów zalesień gruntów objętych art. 1 ust. 3 ustawy o państwowym gospodarstwie leśnym, uwzględniając wnioski zgłoszone przez zainteresowane władze, instytucje i przedsiębiorstwa państwowe (przede wszystkim rady narodowe lub władze przez nie wskazane oraz państwowe gospodarstwa rolne) i opierając się na własnych materiałach.

Zgłaszanie wniosków do rejonów lasów państwowych powinno nastąpić w okresie do 15 czerwca 1950 r.

Do wniosku należy dołączyć szkic sytuacyjny lub w miarę możności odrys z istniejących planów pomiarowych.

Sprawę dokumentacji pomiarowej należy uzgodnić z powiatowym referatem pomiarowym.

§ 10. Przed ostatecznym opracowaniem przez rejony lasów państwowych projektu planu zalesień powinny być dokonane oględziny na miejscu z udziałem przedstawiciela wydziału rolnictwa i leśnictwa prezydium wojewódzkiej rady narodowej wyznaczonego przez prezydium wojewódz-

kiej rady narodowej jako przewodniczącego zespołu, fachowego pracownika leśnego jako przedstawiciela rejonu lasów państwowych, przedstawiciela odnośnego gospodarstwa rolnego (o ile grunty te wchodzą w skład państwowego gospodarstwa rolnego) oraz ewent. przedstawiciela wnioskodawcy.

O terminie oględzin powinno być powiadomione również prezydium odnośnej powiatowej rady narodowej lub wyznaczona przez nie władza. Z dokonanych oględzin powinien być spisany protokół, ustalający obszar i granice każdego z oddzielnych kompleksów gruntowych, mających podlegać zalesieniu. Protokół ten powinien poza tym zawierać możliwie szczegółowy opis i ocenę stopnia konieczności włączenia gruntów do uprawy leśnej.

Po dokonaniu oględzin obszarów projektowanych do zalesienia, należy powierzchnie zakwalifikowane na te cele przez rejony lasów państwowych, oznaczyć w konturach na mapach w skali 1:100.000. Projektowany obszar zalesień powinien być oznaczony w terenie, o ile granice jego nie są naturalne.

§ 11. Projekt rejonowego planu zalesień powinien być opracowany osobno dla każdego powiatu lub jego części, leżących w obrębie danego rejonu lasów państwowych i zawierać powinien:

1) charakterystykę terenu i udokumentowanie niezbędności zalesień,
2) wykazy poszczególnych odrębnych kompleksów gruntowych, zakwalifikowanych do zalesienia na terenie każdego powiatu, sporządzone gminami z krótką charakterystyką klasyfikacyjną gleby;
3) mapy w skali 1:100.000 z oznaczeniem terenów zakwalifikowanych do zalesienia i klasyfikacji gleb;
4) zestawienia zbiorcze gruntów zakwalifikowanych do zalesienia według charakteru tymczasowego użytkowania (nieużytki, grunty orne, łąki, pastwiska), z podaniem ilości i wielkości gospodarstw, które musiałyby być ewentualnie przeniesione.

§ 12. Projekt planu zalesień i związanego z tym przekazania gruntów, opracowany zgodnie z § 11 niniejszej instrukcji rejony lasów państwowych powinny w terminie do dnia 15 lipca 1950 r. przekazać do uzgodnienia właściwym terenowo prezydiom powiatowych rad narodowych lub wyznaczonym przez nie władzom, które po otrzymaniu projektu planu zalesień z terenu podlegającego im powiatu powiadomią zainteresowanych, z tym, że upoważnieni przedstawiciele władz, instytucji i przedsiębiorstw państwowych będą mogli zapoznać się z projektem — zgłosić ewent. uwagi i zastrzeżenia. Uwagi te i zastrzeżenia powinny być zgłoszone w terminie 10 dni po otrzymaniu zawiadomienia o wyłożeniu planu zalesienia do wglądu.

§ 13. Po upływie terminu zgłoszenia uwag i zastrzeżeń (§ 12) prezydia powiatowych rad narodowych lub wyznaczone przez nie władze ustalą wstępnie projekt rejonowego planu zalesień na terenie powiatu i związanych z tym przekazań gruntów według propozycji rejonu lasów państwowych lub z własnej inicjatywy albo w uwzględnieniu zgłoszonych uwag lub zastrzeżeń wprowadzą zmiany oznaczenia gruntów mających podlegać zalesieniu i przekazaniu (§ 12). Wprowadzenie przez prezydium powiatowej rady narodowej zmian w projekcie przedłożonym przez rejon lasów państwowych powinno zawierać uzasadnienie tych zmian. Ustalony wstępnie projekt rejonowego planu zalesień i związanych z tym przekazań gruntów, powinien być przesłany do prezydium wojewódzkiej rady narodowej najpóźniej w terminie do 20 sierpnia 1950 r.

§ 14. Prezydia wojewódzkich rad narodowych na podstawie opracowanych i zestawionych przez wojewódzkie komisje planowania wstępnych rejonowych planów zalesień z poszczególnych powiatów — zatwierdzą projekt wojewódzkiego planu zalesień w układzie analogicznym do planów rejonowych z tym, że w wymienionym planie, kompleksy mniejsze od 25 ha będą ujmowane zbiorczo powiatami.

Prezydia wojewódzkich rad narodowych przesyłają zatwierdzony przez siebie projekt planu wojewódzkiego (po 1 egz.) do Ministerstwa Rolnictwa i Reform Rolnych, Ministerstwa Leśnictwa, Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministerstwa Obrony Narodowej, a w przypadkach dotyczących zakresu działania Ministrów Gospodarki Komunalnej lub Budownictwa — również do tych resortów. Ustala się ostateczny termin przekazania projektów wojewódzkich planów zalesień do władz centralnych na dzień 5 września 1950 r.

§ 15. Nadesłane władzom centralnym przez prezydia wojewódzkich rad narodowych projekty planów wojewódzkich, stanowić będą podstawowy materiał dla opracowania przez Ministerstwo Leśnictwa projektu ogólnopaństwowego planu zalesień zestawionego województwami. Ogólnopaństwowy plan zalesień zostanie podany do wiadomości prezydiów wojewódzkich rad narodowych i stanowić będzie obowiązującą podstawę do rozpoczęcia wstępnych prac przygotowawczych do właściwej akcji zalesienia i do trwałego oznaczenia na gruncie obszarów zalesionych.

§ 16. Sprawy związane z ustaleniem terenu i kolejności zalesień na poszczególne lata planu 6-letniego ureguluje zarządzenie Ministra Leśnictwa, wydane w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego i Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych.

Instrukcja niniejsza została przyjęta uchwałą Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 12 marca 1950 r.

131.

UCHWAŁA
KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 12 maja 1950 r.

w sprawie zasad normowania i finansowania środków obrotowych przedsiębiorstw państwowych.

I. Zakres mocy obowiązującej uchwały

1) Uchwała niniejsza dotyczy przedsiębiorstw na rozrachunku gospodarczym objętych przepisami uchwały Rady Ministrów z dnia 17.IV.50 r. w sprawie zasad organizacji finansowej oraz systemu finansowego przedsiębiorstw państwowych objętych budżetem centralnym oraz państwowych przedsiębiorstw terenowych.

II. Zasada zaopatrzenia przedsiębiorstw w środki obrotowe

2) Zaopatrzenie przedsiębiorstwa w środki obrotowe następuje w rozmiarach zapewniających wykonanie zadań, wynikających z planu gospodarczego przedsiębiorstwa przy przestrzeganiu zasady jak najbardziej racjonalnego ich wykorzystania.

III. Normowanie środków obrotowych

3) Normowaniu podlegają w zasadzie następujące środki obrotowe:

a) materiały podstawowe,
b) materiały pomocnicze,
c) paliwo,
d) opakowanie,
e) części zapasowe maszyn i urządzeń,
f) przedmioty nietrwałe,
g) towary,
h) wyroby gotowe,
i) produkcja w toku,

j) wyroby półgotowe,
k) odpadki,
l) rozliczenia międzyokresowe czynne.

Pozostałe środki obrotowe nie podlegają normowaniu.

4) Suma normatywów poszczególnych składników normowanych środków obrotowych stanowi łączny normatyw środków obrotowych. Podstawą ustalenia normatywu w planie rocznym jest plan IV kwartału roku objętego planem, a w przedsiębiorstwach sezonowych plan kwartału najmniejszego nasilenia działalności gospodarczej przedsiębiorstwa.

5) Na podstawie przepisów szczegółowych mogą być dla poszczególnych grup przedsiębiorstw ustalone częściowo odmienne zasady podziału środków obrotowych na normowane i nienormowane, oraz odmienna podstawa ustalenia normatywów.

IV. Pokrycie normatywów środków obrotowych.

6) Normatywy środków obrotowych przedsiębiorstwa powinny być pokryte w całości lub w części:
a) funduszami własnymi,
b) innymi pasywami (zobowiązaniami) pozostającymi stale w obrocie przedsiębiorstwa, z uwagi na obowiązujące terminy płatności (pasywa stałe).

7) Do pokrycia normatywów zalicza się tę część funduszu własnego przedsiębiorstwa zwiększonego o środki otrzymane, a zmniejszonego o środki oddane, która pozostaje po odliczeniu bilansowej wartości środków trwałych netto.

8) Normatywy środków obrotowych przedsiębiorstw powinny być pokryte środkami wymienionymi w ust. 6:
a) w całości w przedsiębiorstwach wytwórczych i usługowych o krótkim cyklu produkcyjnym,
b) w części przewidzianej przepisami szczegółowymi w przedsiębiorstwach o długim cyklu produkcyjnym i przedsiębiorstwach handlowych i budowlano - montażowych.

9) Wyposażenie nowopowstających przedsiębiorstw w fundusze własne na pokrycie normatywów środków obrotowych następuje z budżetu centralnego lub terenowego (finansowanie środków obrotowych).

10) Uzupełnienie brakującego na początku okresu planowania pokrycia normatywów środków obrotowych, jak również pokrycie zwiększenia normatywów w związku ze wzrostem planowych zadań gospodarczych przedsiębiorstwa w ciągu okresu planowania — następuje z części zysku przedsiębiorstwa, a jeżeli ona jest niewystarczająca — z dotacji z budżetu Państwa (centralnego wzgl. terenowego).

11) Jeżeli przedsiębiorstwo posiada nadmiar własnych środków obrotowych w stosunku do normatywów lub ich części podlegających pokryciu funduszem własnym, to sumę nadwyżki obowiązane jest wpłacić do budżetu Państwa (centralnego wzgl. terenowego).

V. Kredyty bankowe.

12) Zaspokojenie potrzeb przedsiębiorstwa w zakresie środków obrotowych przekraczających pokrycie ustalone w ust. 8) — następuje z bankowych kredytów obrotowych.

13) Bankowe kredyty obrotowe dzielą się na:
a) normatywne,
b) sezonowe,
c) specjalne,
d) przejściowe,
e) inkasowe,
f) importowe i eksportowe,
g) przeterminowane.

14) Kredyt normatywny jest udzielany:
a) na pokrycie tej części normatywów środków obrotowych przedsiębiorstwa, która nie znajduje źródła pokrycia zgodnie z p. IV ust. 8 niniejszej uchwały w przewidzianych na ten cel funduszach (ust. 6),
b) na potrzeby przedsiębiorstwa w zakresie normatywów do czasu uzyskania ich pokrycia pełnego lub częściowego (ust. 8) ze źródeł wymienionych w ust. 9) i 10).

15) Kredyt sezonowy jest udzielany na potrzeby przedsiębiorstwa wynikające z sezonowego charakteru produkcji lub obrotu, albo sezonowego gromadzenia ponadnormatywnych zapasów środków normowanych.

16) Kredytu specjalnego udziela się na gromadzenie ponadnormatywnych zapasów środków normowanych o określonym przeznaczeniu, zarządzone przez jednostkę nadrzędną przedsiębiorstwa w ramach planu.

17) Kredyt przejściowy jest udzielany na czasowe potrzeby przedsiębiorstwa w zakresie środków obrotowych, a w szczególności:
a) na przewidziane w obowiązujących przepisach zaliczkowanie dostaw materiałowych (skup);
b) na pokrycie nakładów związanych z robotami kapitalnymi prowadzonymi sposobem gospodarczym do czasu uzyskania w obowiązujących terminach refundacji ze środków planu inwestycyjnego lub planu kapitalnych remontów;
c) na przemijające potrzeby przedsiębiorstwa spowodowane trudnościami finansowymi, powstałymi z przyczyn od niego niezależnych;
d) na inne potrzeby określone w przepisach szczegółowych.

18) Kredyt inkasowy jest udzielany na upłynnienie należności przedsiębiorstwa:
a) wynikających z faktur lub innych składanych do inkasa bankowego dokumentów;
b) od jednostek budżetu państwowego.

Bank może odmówić udzielenia kredytu inkasowego na faktury lub inne dokumenty złożone przez przedsiębiorstwo do inkasa po upływie obowiązującego terminu, liczonego od daty wysyłki lub odbioru towaru.

19) Z kredytu importowego i eksportowego korzystają przedsiębiorstwa handlu zagranicznego w granicach rzeczywistych potrzeb płatniczych, związanych z operacjami gospodarczymi z zagranicą.

VI. Udzielanie i spłata kredytów.

20) Udzielanie kredytu następuje na podstawie decyzji banku, na wniosek przedsiębiorstwa — poparty przewidzianymi w przepisach szczegółowych dowodami — w miarę realizacji zadań gospodarczych.

21) Udzielone przedsiębiorstwu kredyty podlegają spłacie w ustalonych przez bank terminach, z uwzględnieniem zasad wymienionych w ust. 22—26.

22) Kredyt normatywny udzielony w myśl ust. 14 lit. b) zostaje spłacony ze środków wymienionych w ust. 9) i 10).

Bank przeprowadza okresowo regulację kredytów normatywnych w związku z kształtowaniem się pokrycia normatywów środków obrotowych środkami przewidzianymi w ust. 6.

23) Kredyty: sezonowy i specjalny podlegają spłacie w przypadku faktycznego upłynnienia aktywów, na które zostały przyznane, lub ustania przyczyny uzasadniającej ich przyznanie, nie później jednak niż w terminach, do których zostały przez bank udzielone.

24) Kredyty: przejściowy, inkasowy, importowy i eksportowy podlegają spłacie w terminach, do których zostały przez bank udzielone.

25) Spłata kredytu następuje w obowiązującym terminie z rachunku operacyjnego przedsiębiorstwa.

26) W razie braku pokrycia na rachunku operacyjnym, niespłacone kredyty stają się przeterminowanymi i podlegają spłacie z przyszłych wpływów na rachunek operacyjny, o czym bank zawiadamia przedsiębiorstwo i jego władze nadrzędne.

VII. Sankcje bankowe.

27) W przypadkach nieprzestrzegania przez przedsiębiorstwa ustalonych terminów spłat oraz zasad prawidłowej gospodarki finansowej, bank może stosować następujące sankcje:

a) wprowadzenie akredytyw przy zamówieniach przedsiębiorstw posiadających nadmierne zapasy materiałowe;
b) ograniczenie kredytowania połączone z zablokowaniem rachunku operacyjnego na pokrycie należności banku;
c) pozbawienie przedsiębiorstwa prawa korzystania z kredytu w razie częstego łamania przez przedsiębiorstwo dyscypliny finansowej;
d) wystąpienie do jednostek lub władz nadrzędnych przedsiębiorstwa o wstrzymanie premii dla pracowników odpowiedzialnych za te uchybienia.

VIII. Przepisy końcowe

28) Uchwała niniejsza wchodzi w życie z dn. 1 stycznia 1951 r.

29) Minister Finansów wyda w drodze zarządzenia szczegółowe przepisy dotyczące finansowania przedsiębiorstw w zakresie środków obrotowych.

ZASTĘPCA PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW
MINISTER FINANSÓW **K. Dąbrowski**

132.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW

z dnia 12 maja 1950 r.

Znak KE-11/Z P/50)

w sprawie prowadzenia szkolnictwa zawodowego dla potrzeb Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

Na podstawie § 7 ust. 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 21 czerwca 1949 r. w sprawie zakresu działania Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego (Dz. U. R. P. Nr 40, poz. 283 i Nr 9, poz. 89 z 1950) ustala się następujące zasady prowadzenia szkolnictwa zawodowego dla potrzeb Ministerstwa Handlu Wewnętrznego:

§ 1. Biuro Szkolenia Zawodowego w Ministerstwie Handlu Wewnętrznego prowadzi kursy zawodowe przydzielone przez Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego i współpracuje z Centralnym Urzędem Szkolenia Zawodowego w sprawie szkolenia zawodowego w zakresie określonym w dalszych postanowieniach niniejszego zarządzenia oraz sprawuje nadzór nad działalnością komórek szkolenia zawodowego jednostek podległych temu Ministerstwu.

§ 2. Do zakresu działania Biura Szkolenia Zawodowego Ministerstwa Handlu Wewnętrznego należy:

a) zatwierdzanie kursów zawodowych wg wytycznych Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego i w ramach przez niego ustalonych;
b) administrowanie kursami zawodowymi, organizowanymi według planu zatwierdzonego przez Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego, a w szczególności:
— nadzór nad wychowaniem i nauczaniem,
— sprawy personalne personelu nauczycielskiego i administracyjnego,
— finansowanie kursów w ramach ustalonych przez Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego;
c) współpraca z Centralnym Urzędem Szkolenia Zawodowego w sprawowaniu nadzoru pedagogicznego nad określonymi przez Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego w porozumieniu z Ministerstwem szkołami, których programy będą przystosowane do potrzeb resortu, a w szczególności przeprowadzania w porozumieniu z Dyrekcją Okręgową Szkolenia Zawodowego wizytacji i składanie odpowiednich wniosków do Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego;
d) przygotowywanie wniosków inwestycyjnych, które Ministerstwo przedkłada Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego oraz nadzór nad wykonaniem planu inwestycyjnego;
e) prowadzenie akcji umieszczania uczniów na kursach i współpraca w akcji umieszczania uczniów w szkołach i na kursach prowadzonej przez Dyrekcje Okręgowe Szkolenia Zawodowego lub Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego;
f) opracowywanie i przedkładanie Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego projektów planu zatrudnienia absolwentów średnich szkół zawodowych oraz kontrolowanie zatrudnienia tych aboslwentów;
g) organizowanie szkolenia praktycznego w zakładach pracy;
h) czuwanie nad wykorzystaniem niezbędnych dla szkół i kursów urządzeń technicznych zakładów pracy;
i) dbanie o zapewnienie współpracy pedagogicznej personelu zakładów pracy;
j) organizowanie praktyk uczniowskich i studenckich według instrukcji Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego;
k) organizowanie na zlecenie Centralnego Urzędu Szkolenia Zawodowego dokształcania nauczycieli;
l) współpraca z Centralnym Urzędem Szkolenia Zawodowego w zakresie opracowywania programów;
ł) organizowanie współpracy z instytucjami naukowo-badawczymi;
m) opracowywanie zagadnień, publikacji i wydawnictw;
n) współpraca z wyższymi uczelniami w zakresie kształcenia kadr.

§ 3. Zakres działania komórek szkolenia zawodowego jednostek podległych Ministrowi Handlu Wewnętrznego ustali ten Minister po uzgodnieniu z Centralnym Urzędem Szkolenia Zawodowego.

§ 4. W stosunku do kursów, o których mowa w § 1 Centralny Urząd Szkolenia Zawodowego wydaje instrukcje i decyduje w sprawach:

a) planów szkolenia zawodowego,
b) tworzenia, przekształcania i likwidacji kursów,
c) zasad przyjmowania kandydatów na kursy, klasyfikowania słuchaczy oraz przeprowadzania egzaminów,
d) określenia uprawnień absolwentów kursów,
e) programów nauczania oraz zatwierdzania podręczników,
f) ustalanie ilości i kategorii etatów nauczycielskich i administracyjnych na kursach.

§ 5. Dyrekcje Okręgowe Szkolenia Zawodowego mają prawo dokonywać wizytacji kursów, o których mowa w § 1.

Dyrekcje Okręgowe Szkolenia Zawodowego przekazują sprawozdania i wnioski z wizytacji Centralnemu Urzędowi Szkolenia Zawodowego oraz Biuru Szkolenia Zawodowego Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

§ 6. Zarządzenie niniejsze obowiązuje od dnia 12 maja 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY KOMITETU EKONOMICZNEGO RADY MINISTRÓW w z. **E. Szyr**

133.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 2 maja 1950 r.

(Znak BU6C-01-294)

w sprawie oszczędnego stosowania cementu w budownictwie.

W celu wprowadzenia oszczędnego stosowania cementu w budownictwie w porozumieniu z Ministrem Budownictwa zarządza się, co następuje:

§ 1. Przy użyciu różnych rodzajów cementu, jego dozowaniu i stosowaniu, należy ściśle przestrzegać ogólnych wytycznych zawartych w załączonej „Instrukcji w sprawie oszczędnego stosowania cementu w budownictwie".

§ 2. Nieprzestrzeganie zasad oszczędności cementu stosownie do norm zawartych w załączonej instrukcji pociągnie za sobą odpowiedzialność służbową i karną za marnotrawstwo mienia państwowego.

§ 3. Właściwi Ministrowie wydadzą zarządzenia polecające podległym im przedsiębiorstwom ściśle przestrzeganie zasad zawartych w załączonej instrukcji.

Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 2 maja 1950 r.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

w z. **E. Szyr**

Załącznik do Zarządzenia
Przewodniczący PKPG
znak BU 6C-01-294
z dnia 2 maja 1950 r.

INSTRUKCJA

w sprawie oszczędnego stosowania cementu w budownictwie

I. Postanowienia ogólne

§ 1. Instrukcja niniejsza dotyczy oszczędnego stosowania cementu przy wszelkich robotach budowlanych.

§ 2. Przy użyciu różnych rodzajów cementu, jego dozowaniu i stosowaniu należy ściśle przestrzegać ogólnych wytycznych oszczędzania cementu przy wszelkich robotach budowlanych.

§ 3. Cement należy stosować tylko tam, gdzie wymagają tego warunki techniczne oraz tam gdzie nie można go zastąpić innym spoiwem.

II. Postanowienia szczegółowe

§ 4. Ze względu na zwiększoną ilość gatunków cementów portlandzkich, wprowadzonych do budownictwa, zachodzi konieczność podania racjonalnego ich stosowania.

Obecnie produkowane gatunki cementów są oznaczane cyframi, które wyrażają wytrzymałość normową spoiwa po 28 dniach twardnienia, np. cement „250", „350" oznacza minimalną wytrzymałość normową na ściskanie zaprawy plastycznej o stosunku wagowym 1:1:2.

Dotychczas produkowany normalny cement portlandzki wg PNB — 201 musiał mieć minimalną wytrzymałość na ściskanie 250 kg/cm², a praktycznie cementy te posiadały wytrzymałość od 300 — 500 kg/cm², w przeważającej ilości miały 350 — 450 kg/cm².

Rodzaj cementów

§ 5. 1. Od dnia 1-go stycznia 1950 roku wprowadzone zostały do budownictwa następujące rodzaje cementów:

— **Cement portlandzki** „350", o wytrzymałości na ściskanie wg projektu PNB — 211 co najmniej R28 = 350 kg/cm²;

— **Cement portlandzki** „250" o wytrzymałości na ściskanie wg projektu PNB — 201 R28 = 250 kg/cm²;

— **Cement hutniczy** „250" o wytrzymałości na ściskanie wg projektu PNB — 209 R28 = 250 kg/cm²;

— **Cement murarski** „150" o wytrzymałości na ściskanie wg projektu PNB — 209 R28 = 150 kg/cm².

2. Tablica porównawcza wytrzymałości cementów

Wymagane wytrzymałości według norm w kg/cm²				
Rodzaj cementu	Na zginanie		na ściskanie	
	po 7 dn.	po 28 dn	po 7 dn.	po 28 dn.
Portlandzki " 350 "	40	60	225	350
Portlandzki " 250 "	30	50	130	250
Hutniczy " 250 "	30	50	130	250
Murarski " 150 "	20	30	80	150
Rzeczywista wytrzymałość w kg/cm² dotychczas stosowanych normalnych cementów portlandzkich	30 — 45	50 — 60	130 — 240	250 — 500

Wg danych statystycznych Instytutu Techniki Budowlanej

Cement hutniczy posiada większą odporność od zwykłych cementów portlandzkich na działanie: czynników chemicznych, wody morskiej oraz substancji humusowych, znajdujących się w ziemi.

Opakowania cementów

§ 6. Cementy wyliczone w § 5 pakowane są w potrójnych workach papierowych koloru piaskowego o ciężarze jednego worka = 50 kg brutto za netto z tym, że worki te posiadają następujące znakowania dla poszczególnych rodzajów cementów:

Cement „350" — podłużny pas fioletowy na worku.
Cement „250" — bez specjalnych znaków.
Cement hutniczy „250" — podłużny pas czerwony na worku.
Cement murarski „150" — dwa czarne pasy wzdłuż worków obejmujące napis.

Dozowanie cementów

§ 7. 1. W normie PNB — 196 § 4, podany jest wzór na przewidywaną wytrzymałość na ściskanie po 28 dniach

$$R28 = 100 \left(\frac{C}{W} - 0,5\right)$$

Wzór ten dla cementów „250" i „350", przy na ogół niskiej jakości żwiru jest nieaktualny.

Wobec tego do czasu zmiany normy należy określić przewidywaną wytrzymałość 28-dniową ze wzorów:

Dla cementu „350"

$$R28 = 140 \left(\frac{C}{W} - 0,5\right)$$

przy $\frac{C}{W}$ większym od 1,2, a mniejszym od 2,8.

Dla cementu „250"

$$R28 = 120 \left(\frac{C}{W} - 0,5\right)$$

przy $\frac{C}{W}$ większym od 1.2, a mniejszym od 2,5.

2. W przypadku, gdy normowa wytrzymałość cementu po 28 dniach przewyższa 400 kg/cm2, można uzyskać betony, przy właściwie dobranym kruszywie i mechanicznym zagęszczaniu, o wytrzymałości dochodzącej do 500 kg/cm². Wtedy podane wyżej wzory do sprawdzenia wytrzymałości nie obowiązują, a skład mieszanki winien być ustalony laboratoryjnie.

3. Również przy wykonywaniu betonów o niższych wytrzymałościach (poniżej 101 kg/cm²), przy użyciu cementu „150", nastawianie mieszanki winno być ustalone laboratoryjnie.

4. Kruszywo używane do powyższych mieszanek betonowych, może być pochodzenia rzecznego jak i kopalnego z tym, że:

a) ciężar objętościowy w stanie ubitym kruszywa naturalnego suchego powinien być równy, albo większy od 2,00 kg/dcm³;
b) ilość piasku w kruszywie powinna być uzależniona od urabialności betonu i średnio wahać się w granicach 34 — 42%;
c) pozostałe cechy powinny odpowiadać warunkom normy PNB — 196 § 1.

5. Jeżeli na budowie jest do dyspozycji cement o wyższej wytrzymałości, niż zalecony do użycia np. cement „350", to część cementu zaleca się zastąpić przez zmielone do miałkości spoiwa różne mączki: żużel zasadowy, mączka dolomitowa, mączka gruzowa.

6. Ilość dodanych obciążników może się wahać w granicach od 10 — 30% wagi cementu, przy czym wytrzymałość powinna być każdorazowo sprawdzona laboratoryjnie.

7. Dla betonów o wytrzymałości poniżej 101 kg/cm², jako dodatek można stosować glinę w postaci szlamu z tym, że wytrzymałość powinna być każdorazowo sprawdzona laboratoryjnie.

Zastosowanie cementów

§ 8. Racjonalne i oszczędne stosowanie różnych rodzajów cementów, przy wykorzystaniu ich właściwości technicznych, wymaga następującego ich użycia:

1) **Cement portlandzki „350"** — do ważnych i specjalnych robót żelbetowych (np. elementy prefabrykowane, konstrukcje łupinowe, konstrukcje narażone na wstrząsy i uderzenia) — przy wytrzymałościach betonu na ogół ponad 180 kg/cm².

2) **Cement portlandzki „250"** — do pozostałych konstrukcji żelbetowych oraz do konstrukcji betonowych przy wymaganych wytrzymałościach betonu na ogół 101 — 180 kg/cm².

3) **Cement hutniczy „250"** — powinien być stosowany tam, gdzie beton jest narażony na działanie czynników chemicznych np. przy budowach morskich, terenach bagnistych tj. gdzie beton może być narażony na działanie kwasów organicznych, względnie słabych kwasów mineralnych powstałych w procesie gnicia.

Cement hutniczy wydziela przy wiązaniu mało ciepła, tym samym skurcz jest mały. Z tego powodu zaleca się używanie cementu hutniczego do wykonania dużych masywnych bloków betonowych, natomiast nie należy go używać przy zimowych robotach budowlanych wykonywanych w warunkach mroźnych.

Poza tym można używać cementu hutniczego do tych wszystkich celów dla których używa się cementu portlandzkiego „250", a więc do fundamentów, konstrukcji żelbetowych, drzewobetonu i betocelu.

Cement murarski „150" — do betonów o wytrzymałości poniżej 101 kg/cm² podłoży betonowych, oraz do zapraw (o wytrzymałości do 30 kg/cm² i wypraw cementowo-wapiennych. Szczególnie cement ten nadaje się do betonów i zapraw gruzowych.

Ogólne wytyczne oszczędnego stosowania cementu

§ 9. 1. Beton jest materiałem wytwarzanym na miejscu budowy i jego wytrzymałość zależy w pierwszym rzędzie od właściwości składników i wzajemnego ich stosunku. Ponieważ kruszywo przy zanieczyszczeniu, uziarnieniu i wilgotności ulega ciągłym dużym wahaniom przy poszczególnych dostawach, jak też pod wpływem czynników atmosferycznych, zachodzi konieczność podczas betonowania stałej (czasem parę razy dziennie) kontroli zarówno właściwości kruszywa, jak też wzajemnego stosunku składników betonu. Niekiedy cement ujawnia w mniejszym lub większym stopniu ślady zwietrzenia i obniżenia zdolności wiążących, co winno być również sprawdzone. Biorąc powyższe pod uwagę, w większych wytwórniach wyrobów betonowych i na dużych budowach betonowych lub żelbetowych, gdzie zależy na utrzymaniu stałej założonej wytrzymałości betonu, tak ze względu na bezpieczeństwo konstrukcji, jak też ze względu na maksymalne zaoszczędzanie cementu powinny znajdować się **polowe laboratoria kontrolne** urządzone i wyposażone w najniezbędniejszy sprzęt.

Bliższe dane podaje „Instrukcja dla laboratoriów polowych w wytwórniach i na terenie większych robót betonowych i żelbetowych" opracowana przez Instytut Techniki Budowlanej.

2. Należy dążyć do zapewnienia dostawy żwiru i cementu na większe budowy z jednego miejsca produkcji, w celu uzyskania maksymalnej jednolitości i oszczędności spoiwa.

3. Przy projektowaniu i wykonywaniu wszelkiego rodzaju robót żelbetowych i betonowych, powinna być podana wytrzymałość wymagana po 28 dniach twardnienia.

Ustalanie wymaganej wytrzymałości betonu przez wykazanie tylko zawartości cementu na 1 m³ betonu, nie może mieć miejsca. Należy położyć kres dowolności używania cementu w przygotowaniu zapraw i wypraw. Stosowanie zapraw cementowych i cementowo - wapiennych winno być ograniczone do wypadków uzasadnionych względami technicznymi. Powinno to znaleźć odbicie w kosztorysach projektów budowlanych.

Projektowanie stosowania zapraw cementowo - wapiennych może mieć miejsce w przypadkach uzasadnionych względami statycznymi wg PNB — 182 konstrukcje murowane, bądź też względami technicznymi jak np.: przy murach podziemnych, tynkach zewnętrznych, układaniu płytek terrakotowych itp.

Niezbędne stosowanie zapraw i wypraw powinno być w kosztorysach ściśle określone przy możliwie najoszczędniejszym zużyciu cementu. Wskazane jest również stosowanie przy zaprawach o niższej wytrzymałości dodatków hydraulicznych.

134.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 12 maja 1950 r.

(znak KL4C-16-1)

w sprawie powołania Komisji do opracowania zagadnienia garażowania i parkowania samochodów w wielkich ośrodkach miejskich.

W celu opracowania zagadnienia garażowania i parkowania samochodów w wielkich ośrodkach miejskich, a szczególnie w Warszawie, zarządza się, co następuje:

§ 1. Powołuje się przy Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (PKPG) Komisję do opracowania zagadnienia garażowania i parkowania samochodów w wielkich ośrodkach miejskich, zwaną dalej „Komisją".

§ 2. 1. Zadaniem Komisji jest:

a) opracowanie projektu uchwał KERM i instrukcji w sprawach: zasad rozmieszczenia i budowy oraz bezgarażowego przetrzymywania samochodów w wielkich ośrodkach miejskich; racjonalnego sfinansowania i organizacji budowy garaży i parkingów w Warszawie; racjonalnej eksploatacji wybudowanych garaży i parkingów w Warszawie,

b) sporządzania wytycznych dla opracowania projektów typowych garaży i placów (parkingów) do postoju samochodów na niewielkie, średnie i duże ilości samochodów,

c) opracowanie zasad rozmieszczenia garaży i parkingów w Warszawie.

2. W związku z powyższymi zadaniami Komisja wykona następujące prace:

a) opracuje i przedstawi Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w terminie do dnia 1.VII.50 r. podstawowe założenia, odnośnie zagadnień wymienionych w ust. 1-szym,

b) po zatwierdzeniu podstawowych założeń opracuje w terminie do dnia 1.VIII.1950 r. projekty wymienione w ust. 1-szym tego paragrafu.

§ 3. 1. W skład Komisji wchodzą:

jako przewodniczący — Dyrektor Departamentu Komunikacji i Łączności PKPG.

jako zastępca przewodniczącego — Dyrektor Departamentu Samochodowego Min. Komunikacji,

jako członkowie — przedstawiciele:

Dep. Planów Regionalnych i Lokalizacji PKPG,

Dep.Inwestycji PKPG,

Biura Regionalnego PKPG na m. st. Warszawę,

Centralnego Biura Architektonicznego i Budowlanego — Biuro Urbanistyczne Warszawy,

Ministerstwa Budownictwa,

Instytutu Motoryzacji,

oraz dwóch członków wyznaczonych imiennie spośród znawców zagadnienia przez Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego na wniosek Przewodniczącego Komisji. Ponadto w skład wchodzi sekretarz wyznaczony przez Przewodniczącego Komisji.

2. Kierownicy instytucji i Dyrektorzy Departamentów Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego wymienionych w ustępie 1-szym wydelegują przedstawicieli w ciągu 3-ch dni od wejścia w życie niniejszego zarządzenia.

3. Dla opracowania poszczególnych zagadnień należących do zakresu działania Komisji, przewodniczący jej może powoływać rzeczoznawców zarówno spośród jej członków jak i spośród innych osób na zasadzie umowy o dzieło, zgodnie z obowiązującymi przepisami.

§ 4. Przewodniczący Komisji upoważniony jest do zwracania się do Ministerstw i innych władz i instytucji o wszel-

kie informacje i materiały niezbędne do wykonania prac Komisji.

§ 5. 1. Za udział w posiedzeniach Komisji przewodniczący, jego zastępca i członkowie Komisji otrzymywać będą wynagrodzenie na zasadach ustalonych uchwałą Rady Ministrów z dnia 17.10.1947 r. o wynagrodzeniach za udział w posiedzeniach Komisji.

§ 6. Wydatki Komisji pokrywane będą z budżetu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w ramach zatwierdzonego preliminarza budżetowego.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
wz. **Dr St. Jędrychowski**

135.

ZARZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO

z dnia 19 maja 1950 r.
(Znak TE1E-2-68)

w sprawie oszczędności w przemysłowej gospodarce stalą.

W związku z rozbudową przemysłu w planie 6-letnim i stałym wzrostem zapotrzebowania na stal zachodzi konieczność wprowadzenia we wszystkich gałęziach przemysłu jak najdalej posuniętej oszczędności w gospodarce stalą i surowcami wyjściowymi do jej produkcji oraz usunięcia wszelkiej rozrzutności i marnotrawstwa tego podstawowego surowca przemysłowego na wszystkich etapach jego przepływu. (Produkcja hutnicza, produkcja przetwórcza i remonty). W tym celu zarządza się, co następuje:

§ 1. W przemysłowej gospodarce stalą należy bezwzględnie stosować oszczędne zużycie stali, które można uzyskać między innymi:

1) Na odcinku norm zużycia przez:
a) szczegółowe zrewidowanie norm istniejących i wprowadzenie w miejsce przestarzałych, nowych norm zużycia należycie opracowanych oraz technicznie i technologicznie uzasadnionych;
b) wprowadzenie szczegółowo opracowanych norm zużycia wszędzie tam gdzie ich dotąd brak;
c) stałą kontrolę przestrzegania norm zużycia.

2) Na odcinku zaopatrzenia np. przez prawidłowe planowanie zakupów i dostaw, tak aby nie tworzyć nadmiernych zapasów materiałowych.

3) Na odcinku wybraków przez:
a) zmniejszenie ilościowe wybraków tak w produkcji hutniczej jak produkcji przetwórczej, drogą usprawnień i udoskonaleń metod technologicznych;
b) jak najdalej idące wykorzystywanie wybraków (np. jako drugi gatunek tworzywa wzgl. fabrykatów, dobieranie serii produkcyjnych itp.);
c) właściwe zorganizowanie kontroli fabrykacyjnej, która powinna być również placówką korygującą błędy i niedopatrzenia już w trakcie produkcji oraz współdziałającą w możliwości wykorzystania wybraków;

4) Na odcinku wykorzystania odpadków przez:
a) wykorzystanie tzw. „wilków hutniczych" jako materiału wsadowego;
b) wykorzystanie zgaru powstającego w warsztatach przeróbki plastycznej, jako materiału wsadowego;
c) wykorzystanie obcinków prętów, profili, rur i blach do wyrobu części drobniejszych, tak w zakresie produkcji tego samego zakładu, jak i przez nawiązanie ścisłych kontaktów między zakładami uzyskującymi odpady i zakładami wykorzystującymi je.

5) Na odcinku produkcji i dostawy wytworów hutniczych przez:
a) stosowanie tylko ujemnych odchyłek wagowych i grubościowych (niewykorzystywanie odchyłek na zewnątrz wymiarów nominalnych);
b) wprowadzenie dostawy i fakturowania materiałów według ich wagi rzeczywistej nie większej od wagi nominalnej (zatem nie według wagi z plusowymi odchyłkami);
c) zorganizowanie dostawy elementów na wymiar (np. blachy dla stocznictwa, do budowy i naprawy taboru kolejowego).

6) Na odcinku magazynowania przez:
a) dokładne prowadzenie ewidencji materiałów tak nowych jak starych — użytkowych;
b) dokładne prowadzenie ewidencji odpadków w szczególności nadających się do dalszego przerobu;
c) wydawanie materiałów ściśle zgodne ilościowo z kwitami materiałowymi;
d) właściwy sposób magazynowania, niedopuszczający niszczenia materiałów przez korozję;
e) dopilnowanie ujawnienia i całkowitego upłynnienia w jak najkrótszym czasie remanentów zbędnych lub nadmiernych.

7) Na odcinku gospodarki złomem przez:
a) upłynnienia złomu dotychczas niewykorzystywanego,
b) usprawnienie zbiórki złomu.

8) Na odcinku biur fabrykacji drogą usprawnienia procesów technologicznych w kierunku osiągnięcia wyższych współczynników wykorzystania materiałów surowych przez:
a) należyte rozplanowanie wykorzystania materiałów surowych tak, aby ilość odpadków była jak najmniejsza (np. stosowanie materiałów o wymiarach odpowiadających wielokrotności danej części, zmniejszenie obcinków przy wycinaniu (sztancowaniu) przez dobór właściwych wymiarów materiału oraz właściwy rozkład wykrojów względnie przez równoczesne wycinanie części większych i mniejszych);
b) racjonalne zmniejszenie naddatków na obróbkę mechaniczną i przecinanie;
c) zmianę metod fabrykacyjnych na takie, przy których ilościowe zużycie materiału jest mniejsze (np. zastąpienie obróbki wiórowej przez przeciąganie, nitowania przez spawanie, kucia przez prasowanie, odlewów przez elementy sprawne, prasowane itp., oraz szersze stosowanie wycinania, prasowania i tłoczenia).

9) Na odcinku biur konstrukcyjnych i projektowych przez:
a) lepsze wykorzystanie własności wytrzymałościowych materiału drogą:
— stosowania minimalnych, technicznie uzasadnionych współczynników bezpieczeństwa,
— pomniejszenia wagi części nieodpowiedzialnych,
— zrewidowania rysunków konstrukcyjnych z punktu widzenia możliwości zmniejszenia wagi części stalowych;
b) ekonomicznie uzasadnionego stosowania stali wyższych jakości lub wyższych wytrzymałości, dla obniżenia wagi;
c) normalizacji kształtów typowych i jak najdalej idące wykorzystywanie przy konstruowaniu części znormalizowanych.

10. Na odcinku działów remontowych przez:
a) zmniejszenie do minimum kwalifikowania na złom maszyn i urządzeń, drogą:
— przeprowadzania remontów unowocześniających,
— wykorzystania wycofanych z powodu zużycia maszyn do prac mniej odpowiedzialnych w tym samym zakładzie czy też zakładach innych;

b) wykorzystanie przy remontach elementów uzyskiwanych z demontażu maszyn i urządzeń zakwalifikowanych na złom.

11. Na odcinku stosowania materiałów zastępczych zamiast stali przez:

a) ustalanie zakresów stosowalności materiałów zastępczych,

b) uruchamianie produkcji materiałów zastępczych i powiększanie ich produkcji istniejącej,

c) wykorzystywanie materiałów zastępczych przy projektowaniu i konstruowaniu w miarę wzrostu ich produkcji.

12) Na odcinku ruchu racjonalizatorskiego i wynalazczości przez pobudzanie inicjatywy w kierunku oszczędności stali i stosowania materiałów zastępczych.

§ 2. Akcja oszczędności w gospodarce stalą oraz konsekwentna walka z wszelkimi przejawami marnotrawstwa powinna być prowadzona stale i obejmować wszystkie działy przemysłu, na wszystkich odcinkach prac związanych z gospodarką stalą, a zatem na odcinku prac badawczych, prac konstrukcyjnych, opracowań fabrykacyjnych, kontroli fabrykacji, odbioru materiałowego, produkcji, remontów, magazynowania, współzawodnictwa itd.

§ 3. **Ministrowie Przemysłu Ciężkiego, Przemysłu Lekkiego, Górnictwa, Komunikacji oraz Żeglugi:**

1) Ustalą w przeciągu trzech miesięcy od daty wydania niniejszego zarządzenia, szczegółowe zadania w sprawie oszczędności w gospodarce stalą dla poszczególnych, podległych im gałęzi przemysłu oraz instytutów naukowo-badawczych.

2) Zarządzą, aby na podstawie powyższych zadań centralne zarządy przemysłu i jednostki równorzędne ustaliły w przeciągu 6 m-cy od daty wydania niniejszego zarządzenia, szczegółowe zadania w zakresie oszczędności w gospodarce stalą na poszczególnych odcinkach oraz instrukcje o ich przeprowadzeniu dla zapewnienia ich realizacji.

3) Zorganizują we własnym zakresie kontrolę nad realizacją powyższych zadań i przedstawiać będą Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego sprawozdania kwartalne z rozwoju i wyników akcji oszczędności w gospodarce stalą. Sprawozdania należy przedstawiać w ciągu 2 miesięcy po upływie każdego kwartału kalendarzowego. Pierwsze sprawozdanie należy przedstawić do dnia 31 maja 1951 roku za okres do 31 marca 1951 r.

§ 4. **Minister Przemysłu Ciężkiego** zarządzi opracowanie i wydanie do dnia 31 grudnia 1950 r. katalogów wytworów hutniczych z uwzględnieniem wytwarzanych gatunków stali i spowoduje jak najszersze ich rozpowszechnienie w przemyśle. Katalogi w miarę zachodzących zmian powinny być okresowo uzupełniane.

§ 5. **Departament Techniki** PKPG opracuje i przedstawi Przewodniczącemu Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego w ciągu jednego miesiąca od daty wydania niniejszego zarządzenia, projekt zarządzenia, o powołaniu komisji do walki z korozją, zadaniem której będzie ustalenie planu prac i koordynacja prac z zakresu badań nad korozją i walki z nią.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO w z. E. Szyr

136.

OKÓLNIK PRZEWODNICZĄCEGO PAŃSTWOWEJ KOMISJI PLANOWANIA GOSPODARCZEGO
z dnia 9 maja 1950 r.
(znak OP70-03-26)
w sprawie wprowadzenia jednolitego typu upoważnień do odbioru wszelkich dostaw

W celu usprawnienia odbioru ilościowego wszelkich dostaw dla przedsiębiorstw gospodarki uspołecznionej od uspołecznionych placówek produkcyjnych, zaopatrzeniowych i zbytowych, dokonywanego za pośrednictwem upoważnionych przedstawicieli, wprowadza się jednolity typ upoważnienia do odbioru dostaw z tytułu zawartych umów, wg wzoru stanowiącego załącznik do niniejszego okólnika.

Upoważnienia te powinny być wystawiane w 2 egzemplarzach, z których jeden powinien pozostawać u odbiorcy dla kontroli wewnętrznej.

PRZEWODNICZĄCY PAŃSTWOWEJ KOMISJI
PLANOWANIA GOSPODARCZEGO wz. **E. Szyr**

Zał. do okólnika Przew. PKPG
znak OP70-03-26 z dn. 9 maja 1950 r.

.... dnia ...... 195 ... r
(Nazwa jednostki) (miejscowość)
L. dz. ....

UPOWAŻNIENIE

Ob. .... po okazaniu legitymacji
Nr .... wystawionej dnia .... 195 ..... roku przez
.... upoważniony jest do odebrania z
.... i pokwitowania ....
(wyliczyć materiały lub przedmioty zamówione)
stosownie do zamówienia (pisma)*) znak ....
z dnia .... 195 .... roku.

Stwierdzenie, czy wymieniona dostawa odpowiada warunkom zawartym w umowie, (ogólnym warunkom dostawy),*) nastąpi odrębnie, stosownie do obowiązujących przepisów.

....
(pieczątka)
....
(podpis)

*) niepotrzebne skreślić

Do Prenumeratorów naszego pisma

Niektórzy prenumeratorzy wpłacający należność za prenumeratę przez P. K. O. i urzędy pocztowe, dokonują wpłat w zbyt późnym terminie, tj. po dniu 20-ym m-ca poprzedzającego miesiąc prenumeraty, powodują przez to opóźnienie manipulacji na poczcie i w P. P. K. „Ruch“, co w konsekwencji opóźnia wysyłkę pisma.

W celu uniknięcia opóźnień w wysyłce P. P. K. „Ruch“ prosi Ob. Ob. prenumeratorów o wpłacanie należności za prenumeratę najpóźniej do dnia 20-go każdego miesiąca poprzedzającego miesiąc prenumeraty.

Wszystkie wpłaty, które będą nadane na P. K. O., lub pocztą po dniu 20-tym, będą automatycznie zaliczane na prenumeratę o jeden miesiąc później.

Za datę nadania wpłaty uważa się datę stempla pocztowego na pokwitowaniu.

ADMINISTRACJA

Adres Redakcji: Państwowa Komisja Planowania Gospodarczego. Departament Organizacyjno-Prawny, Warszawa, Pl. Trzech Krzyży 5.
Adres Administracji: Polskie Wydawnictwa Gospodarcze, Przedsiębiorstwo Państwowe Wyodrębnione, Warszawa, Foksal 15, tel 7-39-45.

PRENUMERATA: kwartalna 540 zł., półroczna 1.080 zł., roczna 2.160 zł.
PRENUMERATĘ PRZYJMUJE: Państwowe Przedsiębiorstwo Kolportażu „Ruch“, Warszawa, ul. Srebrna 12.
Konto PKO I-14000 **Cena numeru 60 zł.**

Druk „Prasa Demokratyczna“, W-wa, Zamówienie 471 z dn. 27.V.1950 r. Nakład 10.600 egz. Ukończono 7.VI.1950 r.
B-111816